

РОБЪРТ ШЕКЛИ СПЕЦИАЛИТЕТ „ЗЛАТОТЪРСАЧ“

Превод от английски: Рени Димитрова, 1997

chitanka.info

Пясъкомобилът се движеше леко по вълнообразните дюни и шестте му дебели гуми се издигаха и падаха като тежки крайници на двойка слонове. Скритото слънце печеше откъм побелялото от жегата небе, обливайки отгоре с горещина брезентовия покрив, и без това загрят достатъчно от излъчването на напечения пясък.

— Не заспивай — каза си Морисън и върна пясъкомобила към набелязания от компаса курс.

Беше двадесет и първият му ден из Скорпионовата пустиня на Венера. Двадесет и първият му ден на борба със съня, докато пясъкомобилът пресичаше дюните и напредваше по гърбиците на пясъчните вълни. Пътуването през нощта би било по-лесно, но трябваше да се избягват доста стръмни клисури и да се заобикалят грамадни скали. Сега вече знаеше защо хората тръгваха на двойки из пустинята. Докато единият караше, другият внимаваше той да не заспива.

— Но е по-добре да си сам — напомни си Морисън. — Така провизиите са наполовина, пък и няма опасност случайно да те убият.

Главата му бе започнала да клюма. Той си наложи да седне изправен. Пейзажът трептеше и танцуваше пред полароидното предно стъкло. Пясъкомобилът се поклащаше и напредваше с измамна лекота. Морисън разтърка очи и включи радиото.

Той беше едър, загорял строен младеж, с ниско подстригана черна коса и сиви очи. Бе пристигнал на Венера с двадесет хиляди долара, така както и други бяха правили преди него, за да открие тук богатството, което го очакваше в Скорпионовата пустиня. Беше се екипирал напълно в Престо, последното градче преди пустинята. Бе похарчил всичките си пари с изключение на десет долара, за да купи пясъкомобила и екипировката си.

В Престо десет долара едва стигаха за едно питие в единствената кръчма на градчето. И така, Морисън си поръча уиски с вода, пийна с миньорите и златотърсачите и се посмя на старовремските приказки за глутниците пясъчни вълци и ескадрилите от лакоми птици, които обитават вътрешната пустиня. Той знаеше всичко за ослепяването от силната слънчева светлина, за топлинните удари и прекъсването на телефонните връзки. Но беше сигурен, че на него няма да му се случи нищо подобно.

Само че сега, след двадесет и един дена, и хиляда и осемстотин мили, той се бе научил да уважава тази безводна пустош от пясък и камъни, с размери три пъти по-големи от Сахара. Тук човек наистина можеше да загине!

Но също така тук човек можеше да стане богат и Морисън беше решил да направи точно това.

Радиото му бръмчеше. На пълна мощност той едва успя да дочуе леки звуци от танцова музика, идещи от Венерасборг. После те изчезнаха и остана само бръмченето.

Той изключи радиото и хвана здраво кормилото с двете си ръце. Леко отпусна едната и погледна часовника си. Девет и петнадесет сутринта. В десет и половина ще спре и ще подремне. В тази горещина човек трябва да си почива. Но ще дремне само половин час. Съкровището лежеше някъде пред него и той искаше да го открие, преди запасите му от храна и вода да са се свършили.

Скъпоценните оголвания на златоносните скали трябва да са някъде отпред! Вече от два дни следваше белезите. Може би ще открие истински богата мина като Кърк през 89-а или Едмондсън и Арслър през 93-та. Ако това стане, той щеше да направи точно същото като тях. Ще си поръча специалитет „Златотърсач“, независимо от цената.

Пясъкомобилът се движеше с постоянна скорост от тридесет мили в час и Морисън опита да се съсредоточи върху трептящия от горещина жълто-кафяв пейзаж. Скалите от пясъчник там горе бяха точно с цвета на косите на Джейни.

Когато стане богат, те с Джейни ще се оженят и той ще се върне на Земята и ще купи ферма на дъното на океана. Няма повече да се занимава със златотърсачество. Само един голям удар, така че да може да купи имота си в дълбините на синия Атлантически океан. Може някои хора да си мислят, че развъждането на риба е тъпа работа. Но за него това беше хубаво нещо.

И сега си го представяше. Как херингата плува и хрупа планктона в кошарата си, а той и верният му делфин пазят стадото от сребърната стрела на някоя хищна баракуда или стоманено сивата сянка на акула, появила се иззад кораловата ограда.

Морисън усети пясъкомобила да залита. Той се събуди, стисна кормилото и го изви силно. Докато бе спал, машината се бе изкачила по стръмния склон на дюната. Сега изпод дебелиите гуми изскачаха

пясък и дребни камъни, а колата боксуваше. След това се наклони опасно. Гумите изсвистяха в пясъка, зацепиха и започнаха да избутват колата по склона.

И тогава целият склон на дюната се срути. Морисън се държеше за кормилото, докато пясъкомобилът се превъртя настрани и се затъркаля надолу. Очите и устата му се напълниха с пясък. Той го изплю и продължи да се държи, докато колата се превърташе и после падна в бездната. Няколко секунди вися във въздуха. Пясъкомобилът падна върху колелата си. Морисън чу двойния трясък, когато двете задни гуми се спухаха. А после главата му се удари в предното стъкло.

Когато дойде в съзнание, първата му работа бе да погледне часовника си. Показваше 10,35 часа.

— Време е за дрямка — каза си Морисън. — Но предполагам, че първо трябва да огледам какво е станало.

Той установи, че се намира на дъното на свлачище, покрито с остри като ножове камънаци. При удара двете гуми се бяха спухали, предното му стъкло го нямаше, а една от вратите бе паднала. Оборудването му бе пръснато наоколо, но изглеждаше цяло.

— Можеше да бъде и по-лошо — каза Морисън.

Той се наведе, за да огледа по-внимателно гумите.

— То *си* е по-лошо — установи той.

Двете спукани гуми бяха на парчета и не можеха да бъдат поправени. От тях не бе останал достатъчно каучук и за детски балон. Преди десет дни, когато бе пресичал Дяволската скара, бе използвал вече резервните си гуми. Беше изхвърлил старите. И сега не можеше да продължи без гуми.

Морисън разопакова телефона си. Избърса праха от черното му пластмасово лице, след което набра гаража на Ал в Престо. След миг малкият видеоекран светна. Виждаше се дългнестото, тъжно, изцапано с масло лице на един мъж.

— Гаражът на Ал. Говори Еди.

— Здравсти, Еди. Аз съм Том Морисън. Купих този пясъкомобил от вас преди около месец. Помниш ли?

— Разбира се, че те помня — каза Еди. — Ти си онзи тип дето е тръгнал сам по югозападния път. Как се държи машината?

— Чудесно. Страхотна количка е. Обаждам се, защото...

— Хей — каза Еди. — Какво ти е на лицето?

Морисън се пипна по челото и усети кръв.

— Нищо особено — отвърна той. — Паднах от една дюна и спухах две гуми.

Той обърна телефона така, че Еди да може да види гумите.

— Непоправимо — отсече Еди.

— И аз така реших. Използвах резервните, когато пресичах Дяволската скара. Виж, Еди, бих искал да ми портирате две гуми. Може и регенерати. Иначе не мога да мръдна.

— Става. Ама нямам регенерати. Ще трябва да ти портирам нови. По петстотин едната. Плюс четиристотин такса за портирането. Общо хиляда и четиристотин, господин Морисън.

— Добре.

— Разбира се, сър. Сега ако ми покажеш парите или чек, които ще ми изпратиш обратно с разписката, аз веднага ще извърша доставката.

— Само че в момента нямам и цент у мене — каза Морисън.

— Банкова сметка?

— Празна.

— Акции? Собственост? Нещо, което може да се превърне в налични?

— Нищо, с изключение на този пясъкомобил, който ми продадохте за осем хиляди долара. Когато се върна, ще оправя плащането с пясъкомобила си.

— Ако се върнеш. Съжалявам, господин Морисън. Не може.

— Какво означава това? — попита Морисън. — Знаеш, че ще платя за гумите.

— А ти знаеш правилата на Венера — заяви Еди с опънати черти на тъжното си лице. — Никакви кредити! Плащаш-вземаш!

— Но аз не мога да карам пясъкомобила без гуми — разтревожи се Морисън. — Тук ли ще ме зарежете?

— Кой, по дяволите, те зарязва? — възмути се Еди. — Такива работи се случват всеки ден на златотърсачите. Знаеш ли какво трябва да направиш сега, господин Морисън? Да се обадиш на службата за обществени услуги и да обявиш банкрут. Ще им подпишеш полица за останките от пясъкомобила, оборудването и всичко, което си намерил по пътя. Те ще те измъкнат оттам.

— Няма да се връщам — заяви Морисън. — Гледай! — Той насочи екрана на телефона към земята. — Виждаш ли следите, Еди? Виждаш ли тези червени и пурпурни люспи? Тук има скъпоценна находка!

— Всеки златотърсач намира следи — отвърна Еди. — Проклетата пустиня е пълна с тях.

— Но тези са богати — каза Морисън. — Те водят направо към голямата находка, към съкровището. Еди, знам, че искам много от теб, но ако ме снабдиш с две гуми...

— Не мога — заяви Еди. — Аз само работя тук. Не мога да ти портирам никакви гуми, освен ако не ми покажеш първо парите. Иначе ще ме уволнят, а може и да ме затворят. Знаеш какви са законите.

— Плащаш-вземаш — замаяно произнесе Морисън.

— Точно така. Бъди умен и се върни сега. Може да опиташ пак някой друг път.

— Виж какво. Цели двадесет години съм събирал парите, за да дойда тук — рече твърдо Морисън. — Няма да се връщам.

Той изключи телефона и се замисли. Дали имаше на кой друг да се обади на Венера? Само на Макс Крендъл — неговия брокер-бижутер. Но Макс нямаше откъде да намери хиляда и четиристотин долара из скапаната си канцеларийка с размери два на четири метра, намираща се в близост до пазара за скъпоценности във Венерасборг. Макс едва събираше пари за наема си, камо ли да започне да се занимава с притеснени златотърсачи.

— Не мога да моля Макс за помощ — реши Морисън. — Поне докато не съм намерил златната мина, не мога. При това истинска златна жила, а не само следи. Значи, трябва да се справям сам.

Той отвори багажника на пясъкомобила и започна да разтоварва, като трупаше оборудването си върху пясъка. Налагаше се да избира внимателно, защото всичко, което вземеше, щеше да носи върху собствения си гръб.

Телефонът трябваше да бъде при него, заедно с лекия комплект за тестване. Хранителен концентрат, револвер, компас. И нищо друго освен вода. Всичката вода, която можеше да носи. Другото трябваше да бъде оставено.

Привечер Морисън беше готов. Той огледа със съжаление двадесетте бидона с вода, които оставяше. В пустинята водата бе най-

скъпоценното нещо за човека след телефона. Но нищо не можеше да се направи. След като се напи тук с вода, той постави раницата си на гърба и пое на югозапад в пустинята.

Цели три дни вървя на югозапад, а на четвъртия сви на юг, следвайки все по-богатата следа. Слънцето, вечно скрито зад облачната покривка, печеше отгоре, а бялото небе приличаше на покрив от нагорещено желязо над главата му. Морисън следваше посоката си, а нещо следваше него.

На шестия ден той усети някакво движение някъде, където погледът му едва достигаше. На седмия ден видя какво го следва.

Венерианският тип вълк, дребно, жилаво животно с жълта козина и дълга, озъбена челюст, беше един от малкото бозайници, които живееха в Скорпионовата пустиня. Докато Морисън наблюдаваше, зад животното се появиха още сенки.

Той отпусна каиша на кобура си. Вълците не се опитаха да се приближат. Имаха достатъчно време.

Морисън продължи пътя си, но му се искаше да беше взел пушка. Само че това щяха да означават още четири килограма, което значеше точно толкова вода по-малко.

Докато си правеше лагера привечер на осмия ден, той чу леко пукане. Изви се бързо и откри източника на около десет фута над главата си. Беше се появил малък вихър, приличащ на нежна уста, разтворена във въздуха, както това става при водовъртеж в морето. Той се въртеше на място и издаваше характерните звуци на портирането.

— Кой ли пък сега би могъл да портира нещо за мен? — запита се Морисън, докато чакаше бавното разтваряне на вихъра.

Солидопортирането от базата до целта бе стандартният начин за пренасяне на стоки по огромните разстояния на Венера. Всеки неодушевевен предмет можеше да бъде портиран. Одушевевните същества не можеха, тъй като този процес включваше малки, но много важни молекулярни промени в протоплазмата. Когато портирането бе внедрено за първи път, няколко души бяха загинали, опитвайки да се портират.

Морисън зачака. Въздушният вихър се разшири до метър и от устата му пристъпи хромиран робот с голям чувал.

— О, ти ли си — каза Морисън.

— Да, сър — отвърна роботът, който вече се бе измъкнал напълно от полето. — Уилямс четири от венерианската поща е на вашите услуги.

Роботът бе среден на ръст, възслаб и с плоски ходила, хуманоиден тип с приятен характер. Цели двадесет и три години той бе единствената пощенска служба на Венера. Той сортираше, доставяше и складираше пощата. Бе направен, за да трае дълго и през тези двадесет и три години пощата се получаваше винаги навреме.

— Ето ни и нас, господин Морисън — каза Уилямс 4. — Пощата в пустинята се носи само два пъти месечно. Съжалявам, че е така. Но поне идва навреме и това е направо благословия. Това е за вас. И това. Мисля, че има още. Пясъкомобилът се е счупил, а?

— Така е — каза Морисън и си взе писмата.

Уилямс 4 продължи да рови из чувала си. Макар да беше изключително ефективен пощаджия, старият робот бе известен като най-големия клюкар на трите планети.

— Имаше още едно тук някъде — продължаваше да мърмори Уилямс 4. — Много съжалявам за пясъкомобила. Сега вече не ги правят, както ги строяха по времето на моята младост. Послушай съвета ми, млади човече. Върни се, докато още имаш шанс.

Морисън поклати глава.

— Глупаво, невероятно глупаво постъпваш — каза старият робот. — Жалко, че нямаш моя опит. Твърде отдавна работя и съм срещал доста такива като теб, млади момчета, лежащи върху пясъка в изсушената си обвивка от кожа. Или с надъвкани на тресчици кости от пясъчните вълци и гадните черни кании. Двадесет и три години съм доставял пощата на прекрасни младежи като теб и всеки от тях си мислеше, че е единствен и неповторим.

Очните клетки на робота гледаха отнесено при тези спомени.

— Но те *не са* различни — продължи Уилямс 4. — Те са като нас, роботите, слизаци от поточната линия. Особено след като вълците привършат с тях. А после аз трябва да изпращам писмата и личните им вещи на техните близки на Земята.

— Знам — отвърна Морисън. — Но някои успяват, нали?

— Разбира се — съгласи се роботът. — Виждал съм мъже да успяват един, два, три пъти. Всеки път намираха богатството. А после, опитвайки за четвърти път, умираха.

— Аз няма да правя така — каза Морисън. — Аз искам само веднъж да намеря богатството. После ще си ида и ще си купя подводна ферма на Земята.

Роботът вдигна рамене.

— Аз пък изпитвам ужас от солената вода. Но всеки си е башка луд. Късмет, млади човече.

Роботът огледа внимателно Морисън, вероятно, за да прецени какви лични вещи притежава. После се върна във въздушния вихър и след миг си беше отишъл. След още миг и вихърът изчезна.

Морисън седна да прочете писмата си. Първото беше от брокера му Макс Крендъл. Той му пишеше за депресията във Венерасборг и намекуваше, че ако някой от златотърсачите му не открие нещо наистина ценно, може и да банкрутира.

Второто писмо беше от венерианската телефонна компания. То напомняше на Морисън, че дължи двеста и десет долара и осем цента за двумесечно телефонно обслужване. И че ако той не изпрати сумата веднага, телефонната му линия ще бъде прекъсната.

Последното писмо бе чак от Земята, от Джейни. То бе пълно с новини за братовчедите му, лелите и чичовците. Тя му пишеше, че е оглеждала няколко морски ферми в Атлантическия океан и че била открила една прекрасна, близо до Мартиника, в Карибско море. Молеше го да се откаже от златотърсачеството, ако му се струва твърде опасно, тъй като двамата можели да намерят и други начини да си купят фермата. Изпращаше му поздрав, пишеше, че много го обича и предварително му честитеше рождения ден.

— Рожден ден ли? — запита се Морисън. — Чакай да видим. Днес е двадесет и трети юли. Не, двадесет и четвърти. А моят рожден ден е на първи август. Благодаря ти, че си си спомнила, Джейни.

Тази нощ той сънува Земята и синята шир на Атлантическия океан. Но призори, когато горещината на Венера стана нетърпима, той установи, че сънува километрова редица озъбени пясъчни вълци и специалитет „Златотърсач“.

Скалите бяха заменени от пясък, когато Морисън си пробиваше път по дъното на отдавна изчезнало езеро. После пак имаше скали, извити и нацепени на хиляди криви парчета. Червени, жълти и кафяви цветове плуваха пред очите му. В цялата пустиня нямаше и едно зелено петънце.

Той продължи пътя си из каменните лабиринти на вътрешната пустиня, а вълците го следваха отдалеч от двете му страни.

Морисън не им обръщаше внимание. Умът му бе напълно зает с преодоляването на препятствията от начупени камъни, които му препречваха пътя на юг.

На единадесетия ден след като бе изоставил пясъкомобила си, следите бяха вече доста богати и можеха да се промиват. Пясъчните вълци продължаваха да го следват, а водата му бе на привършване. Още един ден ходене щеше да го довърши.

Морисън се замисли за момент, после извади телефона си и се обади на обществената служба във Венерасборг.

Видеоекранът показва сериозна, строго облечена жена, със стоманеносива коса.

— Обществена служба — каза тя. — С какво можем да ви услужим?

— Здравсти — весело я поздрави Морисън. — Как е времето във Венерасборг?

— Горещо — отвърна жената. — А при вас как е?

— Даже не съм забелязал — каза усмихнат Морисън. — Нямам време да гледам времето, докато си броя богатствата.

— Намерил сте злато? — попита жената и изражението ѝ поомекна.

— Разбира се — отвърна Морисън. — Но не казвайте засега на никого. Още не съм изпратил молбата за узаконяване на района. Мисля, че няма да е зле да напълня отново тези.

Като се усмихваше доволно, той вдигна бидоните си за вода. Понякога се получаваше. Понякога, ако човек се покажеше достатъчно уверен, обществената служба можеше да му напълни бидоните, без да проверява сметката му. Вярно, че беше злоупотреба, но той сега нямаше време за любезности.

— Предполагам, че сметката ви е в ред? — попита жената.

— Разбира се — отвърна Морисън и почувства как усмивката му става изкуствена. — Казвам се Том Морисън. Можете просто да проверите...

— О, лично аз не го правя — каза жената. — Дръжте здраво този бидон. Започваме.

Стиснал бидона с двете си ръце, Морисън наблюдаваше как водата се портиреше в него от четири хиляди мили далечина. Тя се появи като тънка кристална струя над отвора на бидона. Струята потече вътре с прекрасен бълбукащ звук. Докато я гледаше, Морисън усети как изсъхналата му уста започва да отделя слюнки.

И тогава водата спря.

— Какво има? — попита Морисън.

Видеоекранът беше празен. После се появи тясното лице на някакъв мъж. Той седеше зад голямо бюро, а пред него имаше табела с надпис „*Милтън П. Рийди, вицепрезидент по финансовите въпроси*“.

— Господин Морисън — заговори Рийди. — Вашата сметка е изчерпана. Вие сте получили вода, без да имате право. Това е криминално престъпление.

— Ще си платя водата — каза Морисън.

— Кога?

— Щом се върна във Венерасборг.

— С какво предлагате да платите? — попита Рийди.

— Със самородно злато — отвърна Морисън. — Погледнете наоколо, господин Рийди. Следите са невероятно богати! По-богати отколкото, когато Кърк регистрира мината си! След някой и друг ден аз ще стигна до жилата...

— Така си мисли всеки златотърсач — каза господин Рийди. — Всеки златотърсач на Венера се намира само на ден път от златото си. И всички очакват кредит от обществената служба.

— Но в този случай...

— Обществената служба не е благотворителна организация — продължи строго господин Рийди. — Нейният характер не позволява кредитиране. Венера е граничен район, господин Морисън. *Преден* граничен район. Всяка вещ на Венера трябва да бъде внасяна от Земята на невероятно висока цена. Ние наистина си имаме вода, но намирането, а после портирането ѝ е невероятно скъп процес. Нашата фирма, както всяка от останалите фирми на Венера, по необходимост работи с невероятно нисък процент печалба, без който не би могла да се развива. Затова на Венера не може да се работи на кредит.

— Знам това — отговори Морисън. — Но пак ви казвам, че са ми необходими само един-два дни...

— Абсолютно невъзможно. Според правилника ние сега вече не би трябвало да ви оказваме и никаква помощ. Трябваше още преди седмица да съобщите, че сте банкрутирали. Когато ви се е счупил пясъкомобила. Но вие не сте го направили. И ние бихме били напълно прави, ако ви оставим на произвола на съдбата. Разбирате ли какво ви казвам?

— Да, естествено — едва отвърна Морисън.

— Въпреки това, компанията ни реши да ви направи една отстъпка. Ако се върнете веднага, ние ще ви доставяме вода по обратния път.

— Още няма да се връщам. Почти съм стигнал до жилата.

— Вие трябва да се върнете! Бъдете разумен, Морисън! Докъде ще стигнем, ако позволим на всеки златотърсач да скита из пустинята, а ние го снабдяваме с вода на кредит? Та там има хиляди мъже. Ще фалираме за по-малко от година. Правилата ни са такива. Върнете се.

— Не — каза Морисън.

— Помислете си добре. Ако не се върнете сега, обществената служба не носи отговорност за снабдяването ви с вода.

Морисън кимна. Ако продължеше, можеше да изсъхне в пустинята. Но ако се върнеше, какво щеше да постигне? Щеше да бъде във Венерасборг. Без стотинка и задлъжнял. Търсец работа в този претъпкан град. Спящ в общежитие, разчитащ за храна на кухнята за благотворителни цели заедно с останалите върнали се без успех златотърсачи. И как щеше да събере пари, за да се върне на Земята? И кога щеше да види Джейни отново?

— Май ще продължа — каза Морисън.

— Тогава обществената служба не поема отговорност по отношение на вас — повтори Рийди и затвори.

Морисън опакова телефона си, пийна глътка от неприкосновения си запас вода и тръгна.

Пясъчните вълци пристъпваха от двете му страни и се приближаваха. Над главата му летеше една каня с делтаобразна форма, която вече го бе открила. Тя се носеше по въздушните течения ден и нощ, и чакаше вълците да го довършат. После едно ято летящи скорпиони последваха чакащата каня. Те принудиха по-едрото летящо същество да се издигне по-нависоко в облачната покривка. Летящите

рептилии го следваха целия ден. Но после се отдалечиха, подгонени от ято черни кании.

Сега, на петнадесетия ден, след като бе изоставил пясъкомобила си, следите бяха много богати. Сигурно се движеше върху самородно злато. Находището трябва да бе около него. Но все още не беше открил жилата.

Морисън седна и разтърси последния си бидон. Не се чу звук на течност. Той отвинти капачката и обърна отвора върху устата си. Две капчици се плъзнаха по изсъхналото му гърло.

Бяха минали около четири дни след разговора му с обществената служба. Трябва да бе изпил последната си вода вчера. Или онзи ден?

Той затвори празния бидон и огледа трепкащия от горещината пейзаж. След това внезапно разопакова телефона и набра номера на Макс Крендъл във Венерасборг.

Кръглото, изплашено лице на Крендъл се появи на фокус на екрана.

— Томи — каза той. — Изглеждаш ужасно.

— Нищо ми няма — отвърна Морисън. — Само малко съм попресъхнал. Макс, близо съм до жилата.

— Сигурен ли си? — попита Крендъл.

— Виж сам — каза Морисън и обърна екрана. — Гледай каменните образувания! Виждаш ли червените и пурпурни ивици?

— Виждам следи — отбеляза със съмнение Крендъл.

— До тях има богата жила — каза Морисън. — Трябва да има! Виж, Макс, знам че нямаш пари, но ще те помоля за една услуга. Изпрати ми една пинта вода. Само една пинта, за да мога да изкарам още ден-два. И двамата можем да станем богати с цената само на една пинта вода!

— Не мога — отвърна тъжно Крендъл.

— Не можеш ли?

— Не мога, Томи. Бих ти изпратил вода дори и наоколо ти да имаше само пясъчник и гранит. Да не мислиш, че бих те оставил да умреш, ако можех да ти помогна? Но не мога да направя нищо. Погледни само.

Крендъл завъртя екрана на телефона си. Морисън видя, че столовете, масата, бюрото и шкафовете ги нямаше. В стаята бе останал само телефонът.

— Не знам защо не ми взеха и телефона — каза Крендъл. — Задлъжнял съм от два месеца.

— Аз също — отговори Морисън.

— Нищичко не ми остана — продължи Крендъл. — Нямам нито цент. Не ме разбирай криво, не се боя за себе си. Винаги мога да хапна една супа в кухнята за бедни. Но не мога да ти изпратя никаква вода. Нито на теб, нито на Римстаатър.

— Джим Римстаатър ли?

— Да. Той върви по една следа на север покрай Забравената река. Пясъкомобилът му счупи ос миналата седмица и той не пожела да се върне. Вчера му се свърши водата.

— Ако можех, щях да му помогна — каза Морисън.

— Ако можеше и той щеше да ти помогне — съгласи се Крендъл. — Но той не може и ти не можеш. Томи, имаш само една надежда.

— Каква?

— Да намериш златото. Не просто следи, а истинското злато, което струва истински пари. Тогава ми се обади. Ако наистина си намерил злато, аз ще се свържа с Уилкис от Трипланетната минна компания и ще го накарам да ни авансира с пари. Той може би ще поиска петдесет процента от находката.

— Че това си е жив грабеж!

— Не, това просто е най-високата лихва за кредити на Венера — отвърна Крендъл. — Не бой се, ще остане достатъчно. Но ти трябва първо да откриеш жилата.

— Добре — съгласи се Морисън. — Аз ще съм тук някъде. Макс, коя дата е днес?

— Тридесет и първи юли. Защо?

— Просто се чудех. Ще ти се обадя, когато намеря нещо.

След като затвори, Морисън седна върху един кръгъл камък и се загледа мрачно в пясъка. Тридесет и първи юли. Утре е рожденият му ден. Семейството му ще мисли за него. Леля Бес в Пасадина, близначките в Лаос, чичо Тед в Дуранго. И Джейни, естествено. Тя го чака в Тампа.

Морисън осъзна, че ако не намери златото, утре ще бъде последният му рожден ден.

Той се изправи, пхна телефона в раницата до празните бидони и тръгна на юг.

Не беше сам. Птиците и зверовете на пустинята се движеха с него. Отгоре му безкрай обикаляха черните кании. Пясъчните вълци се приближаваха откъм двете му страни, излезли червените си езици, чакайки нещастникът да падне...

— Още не съм мъртъв! — извика им Морисън.

Той измъкна револвера и стреля по близкия вълк. Не го улучи от двадесет крачки разстояние. Приклепна на коляно, хвана пистолета с две ръце и стреля отново. Вълкът изскимтя от болка. Глутницата веднага се зае с раненото животно, а каниите се насочиха надолу за своя дял от плячката.

Морисън прибра револвера в кобура и продължи напред. Беше напълно обезводнен. Пейзажът подскачаше и танцуваше пред очите му, а краката едва го държах. Той изхвърли празните бидони и всичко, с изключение на комплекта за тестване, телефона и пистолета. Или щеше да се измъкне от пустинята със замах, или изобщо нямаше да се върне оттук.

Следите продължаваха да са богати. Но все още не беше попаднал на жила.

Тази вечер той намери една тясна пещера и се вмъкна в нея. Построи барикада от камъни пред входа. После измъкна револвера и се прислони до стената.

Пясъчните вълци бяха отвън, душеха и тракаха с челюсти. Морисън се поизпъна и се приготви за нощно бдение.

Не спа, но и не беше напълно буден. Тревожеха го съновидения и мисли. Беше си на Земята и Джейни му говореше:

— Рибата тон... Нещо не е наред с храната ѝ. Всичките риби са болни.

— Досадна работа — отвръщаше ѝ Морисън. — Щом ги опитомиш, те веднага се превръщат в примадони.

— Няма ли да престанеш да философстваш и да се заемеш с болните си риби? — ядосваше се Джейни.

— Обади се на ветеринаря.

— Обадих се. Той е у Блейкови. Лекува дойния им кит.

— Добре, ще отида да погледна. — Той си слагаше маската и казваше с усмивка: — Човек даже не може да изсъхне като хората и

пак му се налага да излиза.

Лицето и гърдите му бяха мокри.

Морисън отвори очи. Лицето и гърдите му бяха мокри. От пот. Загледан в позакрития отвор на пещерата, той виждаше зелените очи. Две, четири, шест, осем.

Стреля по тях, но те не се отдръпнаха. Той стреля отново, но куршумът рикошира от стената на пещерата и го засипа с каменни отломки. Със следващите си изстрели успя да рани един от вълците. Глутницата се оттегли.

Но револверът му бе празен. Морисън претърси джобовете си и намери още пет патрона. Зареди внимателно пистолета. Скоро щеше да се зазори.

После пак сънуваше. Този път сънуваше специалитета „Златотърсач“. Бе чувал за него във всяка кръчмичка по границата на Скорпионовата пустиня. Стари, брадати златотърсачи бяха разказвали стотици различни истории за него, а циничните бармани добавяха свои измислици. Кърк го бе получил през 89-а, голям и специално за него. Едмъндсън и Арслър го получили през 93-та. Това беше сигурно. И други мъже са го получавали, докато седели върху скъпоценната си златна жила. Поне така казваха хората.

Но дали беше реалност? Съществуваше ли изобщо такова нещо като специалитет „Златотърсач“? Ще доживее ли да види това чудо, над което се извива дъгата, високо като камбанарията на църква, широко като палат, по-скъпо от самото самородно злато?

Разбира се, че ще доживее! Та той вече почти го вижда...

Морисън се насили да се събуди. Беше сутрин. Той с мъка се измъкна от пещерата, за да се срещне с деня.

Тръгна на юг, като се клатеше и препъваше, придружаван отблизо от вълците, засенчван от хищните летящи същества. Пръстите му драцеха скалите и пясъка. Следите бяха богати, богати!

Но къде из тази пустош беше самородното злато?

Къде? Вече май почти не го интересуваше. Той движеше изгорялото си от слънцето обезводнено тяло. Спря веднъж, за да стреля, когато вълците се приближиха твърде много.

Оставаха му четири куршума.

Трябваше да стреля отново, когато каниите станаха твърде нетърпеливи и започнаха да се спускат над главата му. Изстрелът беше

сполучлив. Проникна в ятото и свали две наведнъж. Това даде на вълците възможност да се сдавят за плячката. Морисън продължи да пълзи слепешком.

И се търкулна от върха на малък хълм.

Не беше сериозно падане, но револверът изхвъркна от ръката му. Преди още да го открие, вълците се нахвърлиха отгоре му. И само алчността им спаси Морисън. Докато те се биеха върху него, той се изтърколи встрани и намери револвера си. Два изстрела разпръснаха глутницата. Сега му оставаше един куршум.

Трябваше да го запази за себе си, защото бе твърде изморен, за да продължи напред. Той се изправи на колене. Тук следите бяха изключително богати. Фантастично богати. Някъде наблизо...

— Ей, проклет да съм... — изрече Морисън.

Стените на малката клисура, където бе паднал, блестяха от чисто злато.

Той вдигна едно отчупено парченце. Дори и в необработен вид можеше да се види дълбокия, светъл, златен блясък, ярко червените и пурпурни ивици, проникнали надълбоко в златния къс.

— Провери — каза си Морисън. — Никакви фалшиви тревоги, никакви привидения, никакви необуздани мечти. Провери.

Той отчупи парченце скала с дръжката на пистолета. И то приличаше на самородно злато. Той извади комплекта за изследване и капна няколко капки от белия разтвор върху скалата. Разтворът се разпени и позеленя.

— Съвсем истинско самородно злато — каза Морисън, като оглеждаше блестящите скали около себе си. — Хей, аз съм богат!

Той извади телефона си. С треперещи пръсти набра номера на Крендъл.

— Макс! — извика Морисън. — Намерих го! Намерих находището!

— Аз не се казвам Макс — каза един глас.

— Ъ?

— Името ми е Бояр — каза мъжът.

Видеоекранът се избистри и Морисън видя един слаб мъж с жълтеникаво лице и с тънки мустаци.

— Извинете, господин Бояр — каза Морисън. — Трябва да съм набрал погрешен номер. Търсех...

— Няма значение кого сте търсели — заяви господин Бояр. — Аз съм районният инспектор на венерианската телефонна компания. Вие не сте си плащали сметката от два месеца.

— Сега мога да я платя — ухили му се Морисън.

— Чудесно — отвърна господин Бояр. — Щом го направите, ще възстановим обслужването.

Екранът започна да избледнява.

— Чакай! — извика Морисън. — Мога да платя веднага, щом стигна до службата ви. Но сега трябва да се обадя на един човек. Само един разговор, за да мога...

— Няма начин — отвърна твърдо господин Бояр. — След като си платите сметката, веднага ще ви включим отново.

— Парите са тук, при мен! — развика се Морисън. — Тук, в ръцете ми!

Бояр се замисли.

— Е, необичайно е, но предполагам, че бихме могли да изпратим куриер-робот, ако сте готов да платите разходите.

— Готов съм!

— Хммм. Нередно е, но бих казал, че... Къде са парите?

— Тук — каза Морисън — Разпознавате го, нали? Това е самородно злато!

— Писнало ми е от вашите златотърсачески номера. Все си мислите, че можете да ни излъжете. Хващате шепа камъчета и...

— Но това е истинско самородно злато! Не виждате ли?

— Аз съм инспектор — заяви господин Бояр. — Не съм бижутер. Не бих могъл да различа злато от пиринч.

Екранът потъмня.

Морисън лудо започна да набира оператора. Но нямаше нищо. Даже и сигнал. Телефонът му беше изключен.

Той го остави на земята и се замисли. Тясната клисура, в която бе паднал се простираше на около двадесет метра направо, а после завиваше наляво. По стъпаловидните стени не се виждаше пещера, нито някакво друго място, където би могъл да се скрие и да си направи барикада.

Чу движение зад себе си. Извърна се и видя един едър стар вълк, готов за скок. Без да се колебае нито миг, Морисън стреля и пръсна главата на звяра.

— По дяволите — промърмори той. — Щях да запазя този курсум за себе си.

Изстрелът му даде миг покой. Той хукна по клисурата, търсейки изход встрани. Златото блестеше в очите му и хвърляше червеникави отблясъци. А вълците го гонеха по петите.

Тогава Морисън спря. Пред него извивката на клисурата завършваше с отвесна стена.

Той опря гръб в нея и хвана пистолета за дулото. Вълците спряха на метър и половина от него и се събраха, за да нападнат. Бяха десет или дванадесет и запушиха тясната клисура с телата си. Отгоре каниите кръжаха и чакаха своя ред.

В този момент Морисън чу пукащия звук на портирането. Над главите на вълците се появи вихър и те набързо отстъпиха.

— Тъкмо навреме — каза Морисън.

— Навреме за какво? — попита пощаджията Уилямс 4.

Роботът се измъкна от вихъра и се огледа.

— Е, млади човече — каза той. — Добре си се нагласил. Нали те предупреждавах? Не те ли посъветвах да се върнеш? Виж сега какво става!

— Беше напълно прав — съгласи се Морисън. — Какво ми изпраща Макс Крендъл?

— Макс Крендъл не ти изпраща и не би могъл да ти изпрати нищо.

— Тогава защо си тук?

— Защото днес имаш рожден ден — каза Уилямс 4. — Ние в Пощата винаги осигуряваме специално обслужване на рождениците. Ето.

Уилямс 4 му подаде пачка писма и поздравителни картички от Джейни, лелите, чичовците и братовчедите от Земята.

— Имаше още нещо тук — говореше Уилямс 4, докато бъркаше из чувала си. — *Мисля*, че имаше още нещо. Чакай да видя... Да, ето го.

Той подаде на Морисън малък пакет.

Морисън бързо разкъса обвивката. Беше подарък за рождения ден от леля Мина от Ню Джърси. Той го отвори. Беше голяма кутия със солени карамели направо от Атлантик сити.

— Казвали са ми, че било голям деликатес — каза Уилямс 4, който надничаше през рамото му. — Но при тези обстоятелства не е твърде полезен. Е, млади човече, никак не обичам да виждам как някой умира на рождения си ден. Най-доброто, което мога да ти пожелаая, е бързо и безболезнено оттегляне от живота.

Роботът тръгна към отвора на вихъра.

— Чакай! — извика Морисън. — Не можеш да ме изоставиш така! Не съм пил капка вода от няколко дни! И тези вълци...

— Знам — каза Уилямс 4. — Да не мислиш, че ми е *приятно*? Дори и роботът си има някакви чувства!

— Тогава ми помогни.

— Не мога. Правилата на Пощите изрично и категорично го забраняват. Спомням си Абнър Лат, който ме молеше почти за същото през 97-а. Чак след три години екипът по погребенията го откри.

— Но ти имаш телефон за спешни случаи, нали? — попита Морисън.

— Да. Но мога да го използвам само при лична опасност.

— А не можеш ли поне да занесеш едно писмо от мен? Препоръчано писмо?

— Разбира се, че мога — отвърна роботът-пощаджия. — Нали затова съм тук. Мога даже да ти услужа с молив и хартия.

Морисън взе молива и листа и се замисли. Ако напишеше сега на Макс препоръчано писмо, той ще получи писмото в рамките на няколко часа. Но колко ли време ще му трябва, за да събере малко пари и да му изпрати вода и амуниции? Ден? Два? Морисън трябваше да намери начин да изчака...

— Предполагам, че имаш марка — каза роботът.

— Нямам — отвърна Морисън. — Но ще купя от теб. Специална солидопоща.

— Прекрасно — каза роботът. — Тъкмо сме пуснали нова серия. Триъгълни. Струват по три долара.

— Чудесно. Струва си. Дай ми една.

— Възниква въпросът за плащането.

— Ето — каза Морисън и подаде на работа парче самородно злато, струващо сигурно поне хиляда долара.

Пощаджията огледа парчето и му го върна.

— Съжалявам, но мога да взема само налични.

— Но това струва повече от хиляда пощенски марки! — взмути се Морисън. — Това е самородно злато!

— Може — отвърна Уилямс 4. — Но аз нямам в паметта си запис за оценяване. Пък и венерианската поща не работи на бартер. Трябва да ми дадеш три долара в банкноти или монети.

— Нямам.

— Много съжалявам — Уилямс 4 се обърна да си ходи.

— Не можеш да ме оставиш така да умра!

— Мога и съм длъжен — отвърна тъжно роботът. — Аз съм само един робот, господин Морисън. Направен съм от хора и естествено притежавам някои от техните чувства. Така и трябва да бъде. Но също си имам и ограничения, които по своето естество са подобни на ограниченията, на които се подчиняват повечето хора на тази планета. И за разлика от хората, аз не мога да нарушавам тези си ограничения.

Роботът започна да се вмъква във вихъра. Морисън го гледаше безразлично, но видя глутницата зад него. Видя и мекия блясък на няколко милиона долара, идещ откъм златните стени на клисурата.

Нещо в него се скъса.

С нечленоразделен вик Морисън се хвърли и хвана краката на робота. Наполовина влязъл във вихъра на порта, Уилямс 4 се заблъска и почти успя да се отърси от Морисън. Но златотърсачът го задържа с маниакална упоритост. Сантиметър по сантиметър, той го издърпа от вихъра, хвърли го на земята и го възседна.

— Пречиш на изпълнението на пощенските услуги — каза Уилямс 4.

— И не само това ще направя — изръмжа Морисън. — Не се боя от смъртта. Тя беше част от залога. Но проклет да бъде, ако си позволя да умра петнадесет минути след като съм станал богат!

— Нямах избор.

— Имам. Ще използвам този твой телефон за спешни случаи.

— Не може — каза Уилямс 4. — Отказвам да го дам. А ти никога няма да можеш да го извадиш от мен без инструменти.

— Може и да си прав — изръмжа Морисън. — Обаче аз имам намерение да опитам. — Той измъкна празния револвер.

— Какво мислиш да правиш? — попита Уилямс 4.

— Ще видя дали не мога да те направя на вторични суровини без инструменти. Мисля, че е логично да започна от очните ти клетки.

— Прав си. Логично е — отвърна роботът. — Аз, естествено, нямам вградено чувство за самосъхранение. Но ако ми позволиш, ще ти напомня, че по този начин ти ще оставиш Венера без пощенски услуги. И много хора ще пострадат от тези твои действия.

— Надявам се да е така — заяви Морисън и вдигна револвера над главата си.

— Освен това — продължи роботът, — ти ще разрушиш държавна собственост. Това е сериозно престъпление.

Морисън се изсмя и спусна пистолета. Роботът бързо премести главата си и избегна удара. Опита да се измъкне, но стоте килограма на Морисън го притискаха сигурно към земята.

— Този път ще улуча — обеща Морисън и отново вдигна револвера.

— Стой! — възкликна Уилямс 4. — Мой дълг е да опазвам държавната собственост, дори и когато тя представлява собственото ми тяло. Можете да използвате телефона ми, господин Морисън. Но не забравяйте, че това престъпление подлежи на присъда от не повече от десет и не по-малко от пет години затвор в Слънчевите тресавища.

— Дай ми телефона — каза Морисън.

Гръдният панел на робота се разтвори и оттам с бръмчене се появи един малък телефон. Морисън позвъни на Макс Крендъл и му обясни ситуацията.

— Разбирам, разбирам — каза Крендъл. — Добре, ще се опитам да открия Уилкис. Но не знам доколко ще се справя, Том. Работното време свърши. Повечето кантори са затворени...

— Накарай да ги отворят — каза Морисън. — Мога да им платя. И освен това измъкни от неприятностите Джим Римстаатър.

— Няма да бъде толкова просто. Ти още не си заявил правата си. Още не си доказал, че притежаваш наистина толкова средства.

— Погледни сам — каза Морисън и обърна телефона така, че Крендъл да види блестящите стени на клисурата.

— Изглежда истинско — отвърна Крендъл. — Но за съжаление не всичко, което блести е злато.

— Какво да правим тогава?

— Трябва да действваме постепенно. Аз ще ти портирам инспектора от Обществената служба. Той ще огледа находището ти, ще очертае границите и ще провери дали някой друг не го е заявил преди.

Ти ще му дадеш парче злато, което той да вземе със себе си. Голямо парче.

— Че как да го отчупя? Аз нямам никакви инструменти.

— Ще трябва да намериш начин. Той ще донесе парчето за оценка. Ако е с достатъчно богато съдържание, всичко е наред.

— Ами ако не е?

— Може би е по-добре да не говорим сега за това — каза Крендъл. — Аз започвам да действам по този въпрос, Томи. Късмет!

Морисън изключи връзката. Той се изправи и вдигна работа на крака.

— През двадесет и трите ми години служба, за първи път някой заплашва живота на държавен пощенски служител — заяви Уилямс 4. — Трябва да докладвам на полицията във Венерасборг, господин Морисън. Нямам друг избор.

— Знам — отвърна му Морисън. — Но предполагам, че от пет до десет години в Слънчевите тресавища е по-добре от смърт.

— Съмнявам се. И там нося поща. След около шест месеца сам ще можете да се уверите.

— Какво? — изненада се приятно Морисън.

— След шест месеца, когато завърша обиколката на планетата, за да доставя пощата, аз ще се върна във Венерасборг. Тогава ще съобщя за престъплението. Такова сериозно престъпление като вашето трябва да бъде докладвано лично. Но преди това трябва да си свърша работата. Да доставя всички пощенски пратки.

— Благодаря ти, Уилямс. Не знам даже как...

— Аз само изпълнявам дълга си — каза роботът, докато се вмъкваше във вихъра. — Ако след шест месеца сте още на Венера, ще ви доставям пощата в затвора.

— Няма да съм тук — каза Морисън. — Сбогом, Уилямс!

Роботът изчезна във вихъра на портинга. А после и самият вихър изчезна. Морисън остана сам в здрача на Венера. Откри една издатина от самородно злато, голяма колкото човешка глава. Той я заудря с приклада на револвера и във въздуха затанцуваха малки златни пращинки и отломки. След час револверът му бе назъбен на четири места, но той едва бе одраскал бляскавата повърхност на скалата.

Пясъчните вълци започнаха да се приближават. Морисън хвърляше по тях камъни и крещеше със сухия си, прегракнал глас.

Вълците се дръпнаха.

Той отново огледа издатината и намери тънка пукнатина, която се проточваше откъм края ѝ навътре. Съсредоточи ударите си близо до нея.

Златната скала не искаше да се счупи.

Морисън избърса потта, която се стичаше в очите му и се замисли. Длето. Трябваше му длето...

Той свали колана си. Пъхна края на стоманената катарамата в пукнатината и успя да я зачука навътре на милиметри. С още три яки удара катарамата се заклеци здраво в пукнатината. Още един удар и парчето се откъсна. Беше отделил едно десеткилограмово парче от скалата. При цена петдесет долара за тройунция злато, това парче струваше около дванадесет хиляди долара... Ако излезеше толкова чисто злато, както изглеждаше...

Здрачът се бе сгъстил до тъмно сиво, когато инспекторът се портира. Той беше нисък, квадратен робот с консервативно черна обвивка.

— Добър ден, господине — каза инспекторът. — Вие ли искате да попълните заявка? Стандартна заявка за неограничен добив?

— Точно така — каза Морисън.

— И къде се намира центърът на споменатото находище?

— Ъ? Центърът ли? Предполагам, че сме застанали точно върху него.

— Много добре — каза роботът.

Той измъкна стоманена ролетка и бързо се отдалечи от Морисън. Спря на разстояние двеста метра. После изви и продължи да развива ролетката, очертавайки точен квадрат около мястото, където бе застанал Морисън. Когато приключи, инспекторът остана дълго време неподвижен.

— Какво правиш? — попита Морисън.

— Подпочвени снимки на терена — отвърна роботът. — На тази светлина това е доста труден процес. Не можете ли да почакате до сутринта?

— Не!

— Добре, ще трябва да се справя — каза роботът.

Той тръгваше и спираше и всяка следваща снимка отнемаше повече време от предишната, тъй като се стъмваше бързо. Ако роботът

би имал пори, сигурно щеше да се е изпотил.

— Готово — каза накрая роботът. — Всичко е готово. Имате ли мостра, която да взема със себе си?

— Ето я — каза Морисън и подаде парчето скала от самородно злато на инспектора. — Това ли е всичко?

— Абсолютно всичко — отвърна роботът. — Освен, разбира се, това, че не сте ми дали Акта за проучване.

Морисън примигна.

— Не съм ви дал какво?

— Акт за проучване. Това е държавен документ, показващ, че заявката, която попълвате, е с разрешение на правителството, за неограничен добив на ядрени материали със съдържание над петдесет процента от общата маса, на дълбочина от двадесет метра. То е по-скоро формалност, но е необходимо.

— Никога не съм чувал за такова нещо — каза Морисън.

— Въведено е от миналата седмица — обясни инспекторът. — Нямате ли Акт? Тогава се боя, че стандартната заявка за неограничен добив е невалидна.

— Не можем ли да направим нещо?

— Е, *можете* да промените стандартната си заявка за неограничен добив в специална заявка за неограничен добив. За нея не се изисква Акт за проучване.

— А какво е специалното на тази заявка?

— Ами това, че след петстотин години, правата за добив автоматично се връщат на правителството на Венера.

— Става! — извика Морисън. — Чудесно! Добре! Това ли е всичко?

— Абсолютно всичко — каза инспекторът. — Аз ще отнеса тази мостра и веднага ще я дам за изследвания. От нея и от дълбочинните снимки ще можем да екстраполираме стойността и обема на заявката ви.

— Изпратете ми обратно нещо, с което да мога да се отърва от вълците — помоли Морисън. — И храна. И... Слушайте... Искам един специалитет „Златотърсач“.

— Да, господине. Всичко, което пожелаете ще ви бъде портирано. Ако находището ви е с достатъчно висока стойност, за да може да се заплати поръчката.

Роботът се вмъкна във вихъра и изчезна.

Времето минаваше и вълците отново започнаха да се приближават. Те ръмжаха, когато Морисън ги замеряше с камъни, но не се отдръпваха. С разтворени челюсти и увиснали езици, те леко напредваха през останалите само няколко метра между тях и златотърсача.

После водещият вълк се дръпна внезапно назад и започна да вие. Над главата му се появи блестящ вихър и от него точно върху предната лапа на вълка падна една пушка.

Вълците отскочиха назад. От вихъра падна втора пушка. След това една голяма кутия с надпис „Гранати. Внимание!“. След нея падна втора кутия с надпис „Пустинен порцион К“.

Морисън чакаше, загледан в проблясващата паст на вихъра. Тя се отдалечи в небето на около двеста метра и спря там. От нея се показва огромна, кръгла месингова поставка, а вихърът се разтвори повече, за да може да излезе още по-голямата месингова купа, която бе закрепена върху поставката. Купата се издигна нависоко, почиваща върху внимателно положената върху пясъка поставка. Когато се появи изцяло, тя заемаше целия хоризонт. Една огромна, резбована с красиви орнаменти купа в пустинята. Вихърът се издигна и спря над центъра на отвора на купата.

Морисън чакаше с пресъхнало и издрано от сухотата гърло. От вихъра потече тънка струя и записка весело в купата. Морисън не се помръдваше.

И тогава се започна. Струйката се превърна в поток, който ревеше като разярен водопад. Вълците и каниите се отдръпнаха ужасени и изчезнаха, а в огромната купа се лееше бесен порой.

Морисън тръгна със залитане нататък. Изгаряйки от жажда си каза, че е трябвало да си поръча манерка. Продължи да залита по пясъка. Но накрая стигна до специалистета „Златотърсач“. Той бе повисок от църковна камбанария и по-широк от палат, изпълнен с вода, по-скъпоценна от самородното злато. Морисън завъртя малкото кранче на дъното. Водата измокри жълтия пясък и потече на поточета по дюната.

„Трябваше да си поръчам и чаша“ — помисли Морисън, легнал по гръб с отворена под струята уста.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.